

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••
•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

லிஃப்ட் இல்லாத மாடிப் ப்டிகளில் ஏறி மீன் றாவது தட்டாக்கு வந்து ககோலிங் பல்லை ஒலித் தப்போது வழக்கம் போல அப்பாதான் கதவதை திறந்தார். இதனை அவளாக்காக மனமாவந்து சய்யும் ஒரு உதவிபோல இதற் காகவகே காத துக்ககொண்டிருப்பவர்போல பல்லை ஒலித் தமாத் திரத் திலயேகே கதவதை திறந்து கண்களால் இரக்கமாகச் சிரித்துக் கொண்டு தகோன்றாவார். அவருக்கு இதயத் திலிருந்து சூரந்து வரும் இந்த இரக்கத் தைத் தவிர வறே எதயையும் தரமுடியவில்லை. குடும்பத் தில் மீத் தவளாகப் பிறந்த இந்தப் பண்ணாற்பது வயதாகியும் இன்னும் ஒருத் தனாக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாமல் தனக் குடும்பத் துக்காக உழதை துப் போடுகிறாளே என அப்பா இரக்கப் பட்டாவது போலிருக்கும்.

அலுவலகத்தில் நாள முழுவதும் காய்ந்த அலுப்பு... பஸ் நெரிசல்களில் நசுங்கிய சினம்... மாடிப்படிகளில் ஏறிவந்த களாப்பு எல்லாம் அப்பாவின மூகத்திலுள்ள கருணையைக் கண்டதும் பறந்துவிடும். அவர் மூகதரிசனத்தைப் பற்றுகக்கொண்டே வீட்டினுள் நுழையும்போது ஒரு புகதுணர்ச்சி கிடக்கும்.

உள்ளே வந்ததும் கதவை ஓசைப் படாது சாத் திவிட்டு வந்து அப்பா கதிரையில் அமர்ந்துகொள்வார். நாள் முழுவதும் அந்தக் கதிரையே அவருக்குத் தஞ்சம். அதனால் தான் அதற்கு ‘அப்பாவின் கதிரை’ எனப் பெயர் வந்தது. வளிக் கேட்காது அடங்கிப் போகும் குரலில் அடிக் கடி சரெமுவார். யாருடனும் பசுவது குறையை. அப்படி இருந்தவாறே எத்தனை விடயங்கள் காகக் கவலைப் படுகிறாரோ? வரிசையாகப் பற்றெடுத்த ஐந்து பண்களும் உரிய காலத்தில் கலயாணம் சயெதுவகைக் முடியவில்லையே என்ற கவலையில் தோய்ந்து... அவரது முகம் எப்போதும் மன்னிப்புக் கோருவது போன்றதொரு பாவனையில் மாறிப் போய் விட்டது.

அறையுட் சனென்று மஜேயயிற் கைப்பயைப் போட்டாள். சரூப்பை ஓரூபகம் கழற்றிவிட்டு கட்பிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துத் தாள். அது டபிள்பெட். இரவில் அந்தக் கட்பிலில் தங்கைகளில் ஒருத்தி சரேந்து பகிரந்து கொள்வாள்.

அம்பிகாபக்தத்தில் பட்டுத் தாளனென்றால் தொல்லதான். உறக்கம் வரும் வரையில் அலுப்புக் கொடுப்பாள். வயதுக் குரிய பக்குவம் இல்லாதவள்போல சிறு பிள்ளைமாதிரி விளையாடும் பெண். இந்த வயதிலும் விளையாட்டும் வடிகெடும் இவளுக்கு வணேடியிருக்கிறது. இப்புவூலகில் முப்பத்தாறு வருடங்களைக் கழித்த பெருமனை இவளுக்கு உண்டா. அப்பாவாக்கு மன்னாவது சலெவம்.

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

அம் பிகாவபை பார த தால ஆச சரியமாயிருக் கும் . இவளது நஞ் சகை கவலகைளடே ந்ருடுவதில் லயை? படுத திருக் கும் ப்ோது கொஞ் சுவாள் . 'ஆருக் ககோ கிடகைக் வணே டிய சான் ஸ் எல் லாம் எனக் குக் கிடகைக் குது" என் ரு க்றிக் கொண் டடே அவளகைக் கட் டியணதைத் துப் படுப் பாள் .

"அக்காதான் எங்களுக்கு அம்மா..!" என அம்பிகா அடிக் கபி சொல்வாள். அம்பிகா சொல்வதைக் கேட்கும் போது சந்தோசமாகவும் இருக்கும். வதேனையாகவும் இருக்கும். உரிய காலத்தில் மணமுடித்திருந்தால் அவள் இப்போது மீண்டும் நான்கு குழந்தைகளுக்கும் தாயாகியிருக்கலாம். கற்பனைகளுக்கு ஓர் எல்லையில்லைப் போலிருக்கிறது. கல்யாணத்துக்கே ஓர் வழியைக் காணவில்லை. அதற்குள் நான்கு குழந்தைகள் என்ற கணக்கு வரே. அந்தக் கணக்கை நினதெத்து மனதுக்குள் சிறித்தாள். அதுதான் அவளுக்கு மிகவும் சாத்தியமான காரியம். மனதுக்குள் சிரிக்க முடியும். மனதுக்குள் உரத்தது அழமுடியும். மனதுக்குள் நினதெத்துத் துடிக்க முடியும். பொங்கிக் குமுற முடியும் - வளையே வரே விதமாகக் கீறிய ஓர் முகத்தைக் காட்டியபடி!

எட்டாமற் போன இல்லற வாழ்வு நினைவில் வருகையில் ஒரு வதேனையின் கொந்தளிப்பு மனதில் மோதுகிறது. அடத்த கணமே மனம் சமாதானமும் அடகிறது. அவள் மணமுடித்துக் கொண்டு போயிருந்தால் வாழ்வு இவர்களிலிருந்து பிரிந்து 'தானும் தனது குடும்பமும்' என்றாகிப் போயிருக்கும். பிறகு இந்தப் பெண்களையார் ஆதரிப்பார்கள்? அம்பிகா அவளை அம்மா என்று சொல்லுகிறாள். குடும்பத்தில் மடித்தவள் என்பதற்காக அப்படியொரு ஸ்தானத்ததைத் தருகிறாளா? அல்லது துணையற்ற தங்கள் வாழ்வில் அக்காதான் ஆதரவாகவும் துணையாகவும் இருக்கமுடியும் என நம்புகிறாளா? கடவுளே இந்தப் பெண் ஜென்மங்களாகக் கென ஓவ்வொருத்தன் வந்து வாய்க்கமாட்டானா?

தனக் கனெ இனி ஒருவன் வரமாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இந்த வாடிப் போன முகமும் ஓட்டிய கன்னங்களும் குழிவிழுந்த கண்களும் யாருக்குத் துவே?

'அக்கா கொஃப்பி!'

திரும்பியப்போது கையில் கஹோப்பியுடன் சாந்தா - அவளுக்கு நேர் இளையவள். பண்ணைப் பெருக்கு இலக்கணமாக இந்தச் சிலையைச் செதுக்கிய சிற்பி ஒரு தவறுதலையும் செய்துவிட்டான். இதன் முகத்தில் சோகத்தம் மட்டுமே வடித்து வைத்துவிட்டான். இது சிரிக்காதா என்று மீண்டும் மீண்டும் இதன் முகத்தைப் பார்க்கத் தோன்றும். இது சிரிக்காமலே குசினிக் குப்போய் விடும். அலுவலகத்தையும் குசினியையும் தவிர வேறு எதையும் இது கண்டதில்லை. ஓய்வு ஒழிச்சல் இதுக்குத் தேவையில்லை. இதன் முகத்தில் வாய்க் கப்பட்டுள்ள சோகத்தைத் துடைத்துச் செப்பிவிட ஒரு கைவந்து சரோதா?

'வசை' சிட்டபு' பமோமா! பிறகு குடிக் கிறன்."

'கொஃப்பி ஆறப் போகுது. கதையிலை எழும்பிக் குடியுங்கோ!" மஜேனையில் கோப்பியை வதைத்துவிட்டு வளையேறினாள் சாந்தா.

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

முகத் தை அலசிக் கொண் டு வரலாம் என எழுந் தாள் . தண்ணீ ர் பட டால கொஞ் சம் உற் சாகம் ஏற் படும் . கண்ணாடியின் முன் ன் சினெ று தலையைக் கதோதிவிட் டாள் . தலைமுடி நரபை ப்தற் கு இது ஒரு வயதல் லத் தான் . ஆனால் கவலகையும் பிரச் சினகையும் கடிபினால் முடி நரபைக் குமாம் !

பிரச்சினைகள் வாழ்க்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து வருகின்றன. இரூபத்தொரு வயதிலேயே கூடும் பாரத தபை பகிர்ந்து சூம்புபதற்காக உத்தியோகம் பாரக்கக் கொழும்புக்கு வந்தாள். உத்தியோகம் பிரச்சினைக்குத் தீர்வா அல்லது பிரச்சினையா என்று இப்போது புரியவில்லை. உத்தியோகம் பணத்ததைத் தருகிறது! எல்லாப் பிரச்சினைகளின் அடிப்படையே அதுதானே! அப்பாவிடம் 'அது' இரூபத்தொரு அவளைச் சம்பாதிக்க அனுப்பியிருக்கமாட்டார். நேரகாலத்துக்கு ஒருத்தனின் கையிலை பிடித்துக் கொடுத்திருப்பார். பணப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாமென நுழைந்த உத்தியோகம் இப்போது பிரச்சினையாகத் தெரிகிறது. அதிகாலையிலேயே எழுவது... அசுத்தீர் முன்னரே அவதி அவதியாகச் சம்பைபது... பைப்பில் தண்ணீர் நிறுப்போக மூதல் அல்லது அரை குறைத் தண்ணீரில் குளிப்பது... அந்த நேரப் பற்றாக குறையில் உட்குணிகள் பாத் திர பண்டங்கள் கழுவவண்ணே டியது.. மதியத்துக்கான சாப்பாட்டைப் பார்சலில் எடுத்துக் கொண்டு எதையாவது வாயிற் போட்டு விழுங்கியது பாதி விழுங்காதது பாதியாக மெசினைப் போல ஓடவண்ணே டும். பஸ்சிற்குள் மூதுகை முறித்துக் கொண்டு நிற்கவண்ணே டும். அலுவலகத்தில் கண்டவனுக்கெல்லாம் பூன்சிரிப்பில் மூகஸ்துதிக் கவண்ணே டும். தனக்குச் சம்பந்தமேற்ற பண்ணைகளையெல்லாம் தலையில் போட்டுக் கிழிக்கவண்ணே டும். இவையெல்லாம் பணத்துக்காகத்தானே? மாலையில் வந்தால் திரும்பவும் சமையலும் துவையலும் காத் துக் கிடக்கிறது. சீ... இவையெல்லாம் என்ன சூழ்ம?

இவ்வெண் தனக்குச் சமுமையாகப் படுகிறது என யோசித்திருக்கிறாள். அன்றாடக் கடமைகள் வாழ்வின் தவேகைகள் என்பதை அறிவாள்.

உத்தியோகம் மனதில் ஒரு பாகத் தை நிறைவு சயெ்துகொண்பிருக்கிறது என்பதும் உண்மை. மற்றவர்களில் தங்கியிருக்காமல் தனது தவேகைக் குத் தானே சம்பாதிப்பது...

ஆனால் பிஞ்சு சிபிகளைப் போலவும் புள்ளினங்களைப் போலவும் அவளையும் இயற்கைதான் இவ்வாலகுகுத் தந்தது. பிப்ப்தையும் காய்ப்ப்தையும் இயற்கை அவளாக் குமாகத் தான் அளித் திருக்கிறது. கொஞ்சிக் குலாவும் பறக்கும் இயல்புகளை இயற்கை அவளாக் கும் சரேத் துத் தான் கொடுத்திருக்கிறது! நஞ்சுக்குள் அன்னற்று அன்னற்று எரியும் இந்த அக்கினியை எப்படி அமுக்கி வதைத் திரும்ப்து? இப்படி எரியும் ஜுவாலையை நஞ்சுக்குள் சூமந் துகொண்டு வறோ கடமகைகளில் ஈடுபடுவது எப்படி?

அவளாக் குத் தரெயும் ... தங்ககைகளும் சலித்துப்போனார்கள் என்று! அவர்களாக் கும் உத்தியோகம் சலித்துப்போய் விட்டது. ஐவாலநெஞ்சுக் குள் மட்டுமில்லை... உடலிலும் பற்றிக் கொண்டு எரிகிறது. அதை அணைத்துக்கொள்ள கல்யாணம் ஒரு தீர்வாயிருக்கலாம். கல்யாணம் தேவைப்படுகிறது என்று எந்தப் பண்தான் வாய் திறந்து சொல்வாள்?

அப்பாவுக்கு அவர்களாகக் கரணசரேத்திடவும் முடியவில்லை... ஒரு கரணகாணும் வரணபடிக் கவணகவும் முடியவில்லை. அப்பாவின் சலவாக் கு அவர்களாக் கு ஏதோ சிறு

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

சிறு உத தியோகம் வாங் கிக் கொடூக கத தான் போதுமானதாக இருந் தது. அப் பா ஆரம் ப காலத் திலிருந் ததே கொழும் பு உத தியோகக் காரனாகத் தான் இருந் தார் . ஒரு கிளறிக் கல் சவேன் ற் ஆக இருந் துகொண் டு கொழும் பில் தனது சீ வியபாட் டயையும் பாரத் தது.. ஊரிலே குடும் ப சலெவினங் களாகும் ஈடுகொடூக் க முபியவில் லை. அந் த இக் கட் டிலும் ஏன் ஐந் து பணை களபைப் பற் றெடுத் தார் என்ற இரகசியம் அவருக் குத் தான் தெரியும் . அல் லது அந் த இரகசியம் அவருக் குத் தெரியாததோ என் னவோ!

பாவம் அப்பா... தன் பிள்ளைகளுக்காக உழைத்துழைத்தே உருக்குலனைத் துப்போனார். அரச சவேயிவிருந்து ஓய்வடெடுத்த பின்னரூம் தனியார் கொம்பனிகளில் அறுபத்தழை வயது வரவெலேசெய்தவர. பிறகு யாருக்கும் அவரதைத் தவேபைப்படாமற் போயிற்று! பிள்ளைகளுக்கும் தனது துணைத் தவேபைப்படும்னெ கொழும்பிலயே தங்கிவிட்டார்.

வளியே முன் கட்டத்தில் அப்பா சரூமிக் கொண்டு போது திருப்பதபைப் பார்த்தால்..
தங்களாகக் காவலுக் காகப் போது திருப்பது போலிருக்கும். அந்தச் சரூமல் இரவில்
மட்டும் - தனது பிரசன்னத்ததைத் தெரியப்படுத்துவதுபோல சற்று உரத்து... ஆனால்
யாரடைய உறக்கத்தையும் இடையீறு செய்யாத மாதிரிக் கேட்கும். அப்பா இரவில்
உறங்குவதில் லபைப் போலிருக்கிறது. என்ன... இந்தப் பணிகளையாவது வந்து
இழுத்துக் கொண்டு போய் விடுவார்கள் என்றா உறக்கம் கெடுகிறார்? அப்படி
இழுத்துக் கொண்டு போனாற் தான் என்ன?

அம்பிகா ஒரு தடவை பச்சைப் படியே சொன்னாள்.

‘பெட்டயைளசுக் கு வயது வந்துவிட்டால் துணைக்கு மாப்பிளையைத் தபேக் குடசுக் கிறதலை விட்டிட்டு அப்பா இன்னும் எங்குளசுக் குக் காவல் இருக்கிறா஁!’

அம் பிகா இப் பபி அப் பாவகைக் குறை சொல் வதுபோலக் கததைத் தது உறக் கங் கள் தடபைப் பட்டப் போன ஓர் இரவிற தான் - கட் பிலிற் படுத் திருந் தவாறே அலுவலகக் கதகைளசைச் சொல் லிக் கொண் டிருந் தாள் .. சிலர் திருமணம் முடித் த கதகைளும் வந் தன. இவள மலே ஓர் கண் வதைத் திருந் த நசேன் பின் னர் இன் னொருத் தியை நசேத் து முடித் துக் கொண் டான் . அம் பிகாவை அது பரிய இழப் பாக வருத் தியது. தனக் கு மடித் த அக் காமார் இருக் கும் போது தான் எப் பபிச் சயெ் வது என் று அவ் னிடம் கடை டாளாம் !

"மடசைச்சி! என்னட்டை ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமே? இப்பிடி ஓராளை ஓராள் பார்த்துக்கொண்டிருந்துதான் எல்லாரும் கிழவியாய் பப்போறீங்கள்! வலிய வந்ததை வீணாய் விடப்பிட்யே!"

'இல் லையக் கா! அந் தாளுக் குத் தவேயான காசகைக் குடுக் க உன் னட் டை வழியிருக் கோ? சீ தனத் தைப் பற் றிக் கவலைப் படாமல் ஓருத் தன் வந் தால் அது அற புதமெல் லோ!"

அவள் வாயடைத் துப் போனாள் . பக் கத்திற் படுத் திருந் தபடியே அம் பிகாவின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்துள் . மனெ மயையான கரலில் 'அப் பா பாவம் !... நீ அவரபைப் ப்ேசாததை!" என்று மட் டும் ச்ொன்னாள் . அப் போது அம் பிகா மிகக் கை உறிஞ்சி விம் மத் துடங் கினாள் . அந் த அழுகை அப் பாவகைக் குறை ச்ொன்னதற் காகவும் இரூக் கலாம் .

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

அப் பா கபோம் கொள எப் பட வணே டியவரல ல என பது அம் பிகாவுக கு தரெயும்னெவும் அவளுகுத் தரெயும் . அம் பிகா ஆற றாமையுணர் விற்தான் அப் பிப் பசேயிருகு கிறாள் . அப் பா தங் களாக் காக அலையாத அலைச் சலில் லை. 'இந் தப் பிள் ளைகளை ஓவ்வொருத் தன ர கையில் பிடிச் சுக் கொடுக் க வணேம்' என இராப் பகலாக உறக் கமின் றித் திரிந் தவர் ! அவரது த்ரதிஷ்டமோ அல் லது அவளது த்ரதிர் ஷ்டமோ.. மாப் பிள் ளை தடேத் தடாங் கியபபோது அவளது வயது மூப் பதை எட் டியிருந் தது. கொஞ் சமாவது பொருள் பண் டத் தைச் சரே க் காமல் எப் பித் கல் யாணம் பசேவது? பொருளிலார்க் கு இவ் வுலகம் இல் லை - இவ் வுலகில் மாப் பிள் ளையும் இல் லை!

அவளாக் குத் தவேயான வயதில் மாப்பிள்ளை தடேயப்போது பணம் அதிகமாகத் தவேபைப் பட்டது. பணம் குறையைக் கட்டிய இடங்களில் அவளனைவிட அவளது தங்கைகள் தவேபைப் பட்டது. அவள் இருக்கும் போது அவளாக் குப் பின்னே வந்தவர்களுக்கு எப்படிச் சிய வது என்பது அப்பாவின் வாதம். இப்படியே காலங்கள் கரைய பண்களின் வயதும் அதிகரிக்க... இப்பிடி இப்பிடி பல சாட்டுகள்... கல்யாணச் சந்தையில் அவர்களது தகுதியை குறைத்துக் குறைத்துத் தடங்கல்களை ஏற்படுத்தி விட்டன. இப்போ அப்பாவும் ஓய்ந்து போனார்.

முகத்தை அலசிக் கொண்டு வந்து கோப்பியை எடுத்துத் தான். அது ஆறிப் போயிருந்தது. ஆறிய கஞ்சி பழங் கஞ்சியாம். அது போலத் தான் கோப்பியும்! எல்லாமே அப்படித் தான்.

ஆறுவதற்கு முன்னரே குபிக் காமல் விட்டது அவளது தவறுதானே? குபிக் கக் கிடகை காமலே போவதனைவிட ஆறிய பிறகாவது கிடகை கிறதே என ஆறுதலடைய வணை டியதுதான். விரும் புவது கிடகை காவிட் டால் கிடதைத் ததனை விரும் பலாம்.

கோப்பியை அருந்தியவாறு ஜன்னலுட்பு வளியே பார்த்தாள். பறந்து போகக்கூடிய வானவளி தெரியவில்லை. அடக்கடக்காக நெருக்கமாகக் கட்டப்பட்ட மாதிக் கட்டிடச் சுவர்கள் தான் தெரிந்தன.

சில பழையை கட்பிடங்களில் சிற்பங்கள் கட்டச் செய்துக்கியிருக்கிறார்கள். நஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டு நிற்கும் பணை சிற்பங்கள். அவர்களுக்குச் சிறகுகள் கட்ட இருக்கிறது. அகல விரித்துப் பறப்பதுபோல...! கட்பிடங்களின் உச்சியிலே! முற்காலத்தில் பணைகள் பறந்திருப்பார்களோ? ஏன் இப்போதும் தான் வீதிகளில்... அலுவலகங்களில்... கடற்கரைகளில்... வாகனங்களில் எல்லாம் பறக்கிறார்கள். அவர்களைப்போல ஏன் அவளாக்கும் பறக்க முடியவில்லை?

அந்த மாபிகளின் உச்சியில் இலையுதிர்ந்த அன்றாடம் மரங்கள்! அவற்றில் மலர்ந்திருக்கும் பறவைகள்! சிறு மொட்டைகளாக அமர்ந்திருக்கும் சிட்டுக்கூறுகள். காற்றில் வடிந்ததுப் பறக்கும் பிம்பஞ்சுகளையப் போல 'ஒன்றுவர மாக் - கறெ - சறெ - ரபி - கோ!' சொல்லி ஓரே நேரத்தில் அவையை லாம் எழுந்து பறக்கின்றன! அவற்றைப் போல ஏன் அவளாகும் பறக்க முடியவில்லை?

'அகிலா!'

அப்பாவின் கரல் - திரும்பினாள்.

அறகைக் கதவடைநீ க்கியபபி நின்றார். அவள் எப்போது வளியே வருவாள் எனப் பார்த்துப்

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday•••, 04 •••October••• 2017 16:49••• - •••Last Updated•••

•••Wednesday•••, 04 •••October•••, 2017 17:02•••

பார்த்துப் பொறுமை கொள்ளாமல் தடீபி வந்தவர் போல.. திறந்த கதவினாட்டு தோன்றினார். எனன் அலுவலாயினும் அப்பா யாரையும் தடீபி அறக்கை வந்ததில்லை. தவேயானவர்கள் போய்த் தனியும் வரையில் முன்கூட்டத்தில் அவரது கதிரையிலேயே தவமிருப்பார்.

"இந்தாமமா!" நீட்டிய அவர் கையில்... கடிதம்!

கபிதமனென்றதும் நடுஞ் சூ ஓர்முறை திடும்னென அபித்தது – ஊரிலிருந்து வந்திருக்கக்கூடும். அம்மா எழுதியிருப்பாள் - அம்மாவின் கபிதங்களில்லாம் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத் தான் இருக்கும். அதனாற்தான் மூதற் 'திடும்'. ஓவ்வொரு கபிதங்களிலும் தவறாமல் 'இந்தப் பிள்ளைகளில்லாம் யாரிடச் சாபமோ நித்திய கன்னிகளாகவே இருக்கிறார்கள்..!' என அழுது ஓய்வாள். அம்மா எழுதுவதைப் பார்த்தால் இந்தக் குறைகளைத் தீர்க்க ஒரு மாரக்கம் புரியாமல் அவளிடம் முறையிடுவதுபோலவும் இதற்கெல்லாம் அவள்தான் ஒரு வழிகாட்டவேண்டும் எனப் பதுப்போலவும் இருக்கும். வாசித்தும் முடித்ததும் பரௌஞ்சுமனை மனதில் ஏறி வருத்தும்.

ஊரில் அம் மாவாடனிருக்கும் கடசைப் பணைகளிருவரும் தங்கள் வல்லமையைக் கெட்டியவாறு ஏதோ சம்பாதிக்கிறார்கள் - பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது தயைவலேலை இப்படி.. அவர்கள் பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு! எனினும் அம் மாவாடக்கு இங்கிருந்தும் மாதாந்தம் அனுப்பிவைக்கவேண்டாம். சற்று தாமதித்தாலும் கடிதம் வந்துவிடும். அம்மா சீட்டும் பிடிக்கிறாளாம். பிள்ளைகளுக்காகத் தான் சமீபம். இந்தப் பணைகளையாராவது ஓவ்வொருத்தனுடைய கையில் கொடுத்தாக் கரணசேர்த்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அம் மாவாடக்கு இன்னும் இருக்கிறது! அப்படியொரு நம்பிக்கை தங்களை எல்லோருடைய மனங்களிலும் ரகசியமாக இருக்கிறது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். கருவிகளைப் போல அவர்களும் சகேரிக் கிறார்கள் - பாங்குபுத்தகங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக! அந்தக் கட்டளையை அவள்தான் அவர்களுக்கு இட்டவள்.

"உழைக்கிறதையெல்லாம் சிலவாகக் கண்டு கொட்டாமல் உங்களாக் குங்களாக் கு எண்டும் ஏதாவது சமீபிச்சு வையுங்கோ.. ஒரு நூர்த்திலை உதவும்."

அவர்களெல்லாம் கனவூ கண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த அற்புதமான 'ஓர் நேரம்' எது எனப் தகைக் கடவுளும் மறந்து விட்டாரோ என அபிக்கடியோசித் திருக்கிறாள். அதனால் தனக்கென்று ஒரு பாங்கு புத்தகத் தபைப் பற்றி அவள் எண்ணியதும் இல்லை.

கபிதத் தை வணே டுவுதற் கதே பயமாக இருந் தது. அப் பா அறகைக் கதே தடேி வந் தபடியால் சயெ தி பாரதபிரமானதாக இருக் கலாம் . அததை தாங் கிக் கொள் ளும் தனரியத் தை மதுதலில் மனதில் ஏற் றிக் கொள் ளவணே டும் . எல் லோரும் பரியவர் கள் ஆகும் பதோது ஏன் தான் குடும் பத் தில் பிரச் சினகைள் பெருகுகின் றனவோ? அப் பா உழதை துச் சாப் பாடும் பதோட மிக் கு மூட் டும் வரன பிபித் துப் பதோட் டு சிறு பிள் ளகைளாக விளையாபித் திரிந் த நாட் கள் எவ் வளவு ஆனந் தமானவன! பருவம் மலர்ந் தபதோது எங் களக் குக் கூம் ஓரு வாழ் க் கை வரும் என் று... எங் கள் குடும் பம் இப் பபி அமையும் என் று கனவு கண்ட நாட் கள் எவ் வளவு இனிமையானவன. அந் த நாட் களில் லாம் கனவுகளாகவதே பதோய் விட இப் பதோது ஒவ் வொரு நாட் களும் ஏதோ பிரச் சினையைகைக் கொண் டுவருவதுபதோலிருக் கிறது. கபிதம் வந் தால் வாசிக் க மதுதலதே ஊரில் என் ன

•Written by - சுதராஜ் -•

••Wednesday•, 04 •October•, 2017 16:49• - •Last Updated•

••Wednesday•, 04 •October•, 2017 17:02•

பிரசு சினையோ.. ஊரில் உள்ள தங்கைகள் ஏதாவது ஏறாக கும்மாறான காரியம்
செய்திருப்பார்களோ என்றலெல்லாம் திடும்! திடும்!

அப்பா அவளிடம் கடிதத்தகைக் கொடுத்தபோது அவரது கைவிரல்கள் நடுங்கின. அவரது
கண்களில் நீர் ததும்பிச் சூரக்கமடனெத கண்ணங்களில் ஓட முடியாது நின்றது.

'இந்தாம்மா! சதானந்தன் எழுதியிருக்கிறான்!'

அவளுக்குப் புரியவில்லை.

'எந்த?'

'என்னம்மா சதானந்தனை மறந்திட்டாயா..? நடராசன் ரமகன். பிரான்சுக்குப்
போனான்...?'

'ஓ..!'

அப்பாவின் நண்பர் நடராஜாவின் மகனை அவள் மறந்துதான் போனாள். பத்து பதினெந்து
வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே அவனது பழக்கமும் தொடர்பும் விட்டுப்போயிற்று.
ஊரில் அவர்களது வீட்டுக்கு அண்மையிற்தான் சதானந்தனின் வீடும் இருந்தது.
விருத்திரிந்த பரவம் முதலே அவர்கள் வீட்டுக்குச் சமனெக் கிடந்தவன். சேர்ந்து
விளையாடுவான். ஒன்றாகச் சாப்பிடுவான். இந்த வீட்டில் ஒரு ஆண்பிள்ளை இல்லாத
குறையைத் தீர்த்து வைத்தவன் என்றும் சொல்லலாம். வீட்டுக்குத் தேவையான
சகல உதவிகளையும் செய்வான். கடகைகண்ணிக்குப் போய் வருவான். பணிகள்
ஏதாவது அலுவலாக வளையிடங்களுக்குப் போகும்போது அவனும் துணையாகப்
போய் வருவான்.

அப்போது அவளுக்கு வயது இருபதாக இருக்கலாம் என்று ஞாபகம். ஒரு மழைநாள்
பொழுது இருண்டுகொண்டிருந்த நேரம். ஓரே கூடையில் அவளை நனையாது அழைத்து
வந்த அவனது கை ஒழுங்கையின் தனிமை வந்ததும் மதுகுப் பக்கமாக வளந்தது
அவளது இடையை அணைத்தது.

இந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்ததும் அவள் சிலிர்த்துப்போனாள். நடுக்கத்துடன்
அவளை விட்டு விலகி மழையில் விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளை
அழைத்துக்கொண்டே சதானந்தன் பின்னே ஓடிவந்தான். அந்த சம்பவத்துக்கு
அன்றோடு முற்றுப்புள்ளி ஏற்பட்டது. அது அவர்களிருவருக்கும் இடையில் மட்டும்
இரகசியமாக இருந்து மறைந்தது. அதற்குப் பிறகு அவள் அவனைத்
தவிர்த்துக்கொள்கிறாள் என்பதை உணர்ந்ததும் அவனும் விலகிக்கொண்டான். அவன்
வழக்கம் போலவே வீட்டுக்கு வந்து போனாலும் அவர்களுக்கிடையில் ஓர் இடைவெளி
விழுந்திருந்தது.

இது நடந்து இரண்டொரு வருடங்களின் பின் மீண்டும் அந்தப் பித்தம் கிளம்பியது.
அவள் கொழும்புக்கு விலைகைக்காக வந்த புதிதில் சதானந்தன் தனது நிலைப்பாட்டை
பிரணமாக விபரித்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தான். அவளை மனப்பிரவமாகக்
காதலிப்பதாகவும் கல்யாணம் செய்ய விரும்புவதாகவும்.

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 16:49•• - ••Last Updated••

•••Wednesday•••, 04 •••October••• 2017 17:02•••

அவள் கும்மம் பிப் பானாள் . சதானந் தனுக கும் ஏறக குறயை அவளுடயை வயதாகவீ
இருக கும் . ஏற கனவநீ நடந் த சம் பவம் அவ வப் பானு அவளுகு உள் ளக
கிளர் ச சியதைத் தந் ததும் உண் மயை. எனினும் அதற்கு அவனது வயதுக் களாறுதான்
காரணமெனப் பெரிசுபடத் தாமல் விடப் பிறுந் தாள் . சதானந் தனின் காதற் கடிதம்
மனப் பாராட் டங் களில் மிழ் கடித் துத் தடும்பாற வதைத் தது.

சிறுபராயம் கடந்து யுவப் பராவத்தில் காலடி எடுத்து வகைக் கும் அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் அவள் குடும்பப் பொறுப்புகளையும் சும்மகளையும் உணரத் தொடங்கியிருந்தாள். வீட்டில் எல்லோருக்கும் வயிராற் சாப்பாடு போடுவதற்கே தனது உழைப்பு போதாது திண்டாடிகிறார் அப்பா. இந்தப் பெண்களையும் மடியில் நெருப்பப்போலக் கட்டி வைத்துக் கொண்டு அழுதுத் தீர்க்கிறாள் அம்மா. இதையெல்லாம் கவனியாது அவள் சூயஸ்லங்கொண்டவளாக ஒருவனோடு தன் பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு போய் விடலாமா? அவளது ஆயிரத்த் தங்கைகள் திசையே தெரியாத ஒரு பாதையில் நிற்பதைப் போலிருக்கிறது. இந்நிலையில் அவர்களையப் பிரிவதென்பது முடியாத காரியம். காதலாவது கல்யாணமாவது...?

அவள் உழைக்கவணே டும். இந்தக் குடும்பத்தின் நிலையை சற்றேனும் சீ ர்செய்து எல்லோருக் கும் ஒரு வாழ் க்கையை நிச்சயப் படுத்திக் கொள்வதற்கு அப் பாவோடு சரே ந்து அவளும் உழைக்கவணே டும்.

தனது முடிவை அவனுக்கு எழுதிவிட்டாள். பின்னர் அவன் தனது உத்தியோக நிமித்தம் கொழும்புக்கு வந்தபோது சொன்னது ஞாபகமிருக்கிறது.

‘எண்டகைக் கண்டாலும் நீங்கள் ஒமணெட்டு சலால் ஸுறவரன நான் காத் திருப்பனே.’

இரண்டோ மஹின்று வறுடங்களின் பின்னர் சதானந்தன் பிரான்சுக்குப் போய்விட்டதாக அறிந்தாள். இப்போது சதானந்தனின் கடிதம் அப்பாவுக்கு வந்திருக்கிறது!

கபிதத் தின் சாரப் படி... பிரான் சில் நன் றாக உழைத் து தனது குடும் பப் பொறுப் புக ளையெல் லாம் தீ ரத் து வதைத் துவிட் டதாகவும் இப் போது நல் ல வசதியாக இரூப் பதாகவும் எழுதியிருந் தான் . வீ ட் பில் பழகிய பழைய நாட் களை நின்னைவக ிரந் து எல் லோரையும் சுகம் விசாரித் திருந் தான் ! 'அப் போது என் னை உங் கள் மகன் போலக் கருதி நீ ங் களெல் லாம் என் மலே அன் பு சலுத் தியதனை மறக் க முடியாது. அப் படி நரூக் கமாகப் பழகியதாற் தான் உங் கள் கஷ்ட நஷ்டங் களையும் உணர்ந் திருக் கிறனே . நீ ண்ட நாட் கள் தொடர்புகள் இல் லாவிட் டாலும் நண்பர் கள் ம ிலம் உங் கள் குடும் ப நிலைமைகளையும் அறிவனே . மகன் போலக் கருதிய என் னை மருகனாக நீ ங் கள் ஏற் றுக் கொண் டால் இந் நிலையில் உங் களுக் கு உதவி செய் ய முடிந் ததே என்ற சந்தோசமடவைனே . எனக் கும் வயது நாற் பதாகிறது. எனது எதிர் காலத் தைப் பற் றியும் சிந் திக் கவணே டும் . பிரான் சை விட் டு இன் னும் ஒரு மாதத் தில் வரத் தீ ர்மானித் துள் ளனே . கல் யாணம் செய் துகொண் டு ஊரோடு தங் கும் எண் ணம் . எனது விரூப் பத் துக் கு உங் களுக் கோ அல் லது வீ ட் பில் வறோ யாருக் குமோ மறுப் பிருக் காது என்ற நம் பிக் கையுடன் சீ க் கிரம் வந் து சந் திப் பனே !!

அவளது மயிர் சிலிர்த்தது.

சற்று நேரம் மிச்சு வாங்க மறந்தவள் போல நின்றாள். 'யி ஆர் கிரடே!' என

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday•••, 04 •••October••• 2017 16:49••• - •••Last Updated•••

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

இதயத் திலிருந் து மிச சூ வளெிப் பட் டது. வறண் டுபோயிருந் த இதுழ களன ஈரமாக கினாள் . மனம் காற றில் வடெித் தது. பம் பஞ் சாயப் பறந் தது. 'ஒன் யுவர் மார்க் -கறெ -சறெ -ரெபி-கோ!' சசொல் லி வானவளெியில் பறந் து பபோனது.

கூளிக் கும்ப் போது பாட டு வந் தது. பாபிப் பாபிக் கூளித் தாள் . ஷ்வரதைத் திறந் துவிட் டு ஆனந் தமாக நின் றாள் . ‘அப் பாவனோட இதைப் பற் றிக் கதகைக் க வணே ம ...’ அவளூக் குச் சங் கடமாயிருந் தது. அப் பா எதுவானாலும் அவளனோடும் கலந் து பசேசி அவளூடயை ஆலனோசனையைக் கடு டுத் தான் ஒரு தீ ர்மானம் எடுப் பார் . அதுபனோலத் தான் அவளும் . ஆனால் இதைப் போய் எப் பி அவரிடம் கதபைப் பது? ஒருவனேனை அவராகவனே அவளது விரூப் பத் தகைக் கடு பாரனோ? கடு டால் நல் லதாகிப் போய் விடும் . ‘சரி உங் கட விரூப் பப் பி சயெய் யுங் கனோ!’ என் று சொல் லிவிடலாம் . கரும் பு தின் னக் கலியும் வனே டுமா – அப் பாவூக் கு! அவளூக் குச் சிரிப் பு வந் தது. அந் தச் சிரிப் பு மனதிலிருந் து உடனெந் து மிக இயல் பாக உதிர் ந் தது. நடுநாளகைக் குப் பிறகு இப் படியொரு நிஜமான சிரிப் பு. சுகமான சிரிப் பு.

இரவில் கட்பிலில் அம் பிகா அவளை அணைத்துப் படுத்துப்போது கவலையாயிருந்தது. அம்மா மாதிரியாம்! அம்மாமாதிரிப் பண்ணுக்குக் கலயாணம்! கபிதம் வாசித்தவளேன மூதல் புதுசாகப் பித்த மலர்போல தன்னிடத்தில் பிறந்திருந்த புத்துணர்வையும் உற்சாகத்தையும் எண்ணி வடிகமடநைதாள். ஆசையாரைத் தான் விட்டுவதைத் தது? மந்திரவித்தபைபோல அந்தக் கபிதம் ஏன் தன்னை இளமனதிரும்பச் செய்த்தது என எண்ணினாள். இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் எப்படியாவது புகாட்டும் என்று கைவிட்டுப் போகலாமா?

அன்றைய இரவு உறக கத்ததைத் தர மறுத்தது. பல இரவுகளில் பல காரணங்களாகக் காக உறக கம் கெடுவதுண்டு. மனம் ஓடிநீது கவலையில் மயிழ்கும் இரவுகள். என்னடா வாழ்க்கை... என்னடா வாழ்க்கை என விரகத்தியில் விழிக்கும் இரவுகள். கற்பனை நின்வைகளில் குரூட்டு எண்ணங்களில் ஏங்கும் இரவுகள். அன்றைய இரவு சதானந்தனைப் பற்றிய பலவித நின்வைகளதைத் தந்தது.

எவ் விதமாக யோசித் தாலும் கல் யாணத் துக் குச் சம் மதம் சௌ ல் லுவதுதான் பூத் திசாலித் தனம் எனத் தோன் றியது அவ ளுக் கு! அவ ள் மணமுபிக் காமல் இரூக் கும் காரணத் துக் காகவதே தங் கைகளின் சம் பந் தங் கள் பலமுறை தடபை பட் டிரூக் கின் றன. இப் பபோது வரூம் சந் தரப் பத் தபை பயன் படுத் தி அவ ள் முபித் துக் கொண் டால் தங் கைகளூக் கு வழி விட் டதாகவூம் இரூக் கும் . சதானந் தன் நல் ல வசதியாக இரூப் பதாக எழூதியிரூக் கிறார் . ஒருவ ளேனே அவ் ரக் ட தங் கைகளின் கல் யாணங் களூக் கும் உதவி செய் யக் கட்டும் . எல் லாவற் றூக் கும் மலோக் அவ ளுக் காக இரூபத் து வரூடங் களாகக் காத் திரூப் பவரின் காதலனை எப் படி உதாசீ னம் செய் வது?

நாட்கள் ஒன்றிரண்டினக் கடந்துகொண்டிருந்தன. அப்பாவோ இதுபற்றி மிச்சுத் தன்னும்தான் விடவில்லை. கடித்ததை அவளிடம் கொடுத்துத்தோடும் சரி. தனது கடமை முடிந்துவிட்டது என்பவர்போல் மௌனியாக இருக்கிறார். அவளால் இருப்புகொள்ள முடியவில்லை. இது அவளது கடமை பஸ். இதையும் தவற விட்டுவிடலாமா?

மாலையில் வலையை விட்டு வளைகக்கே வீட்டுக்கு வந்தாள். அறைக்குள்ளே அடந்தது கிடக்காமல் அப்பாவுடன் அடிக்கடி பச்சைக் கொடுத்துள். அப்பா கடித்ததை வாசித்தபிறகுதான் அவளிடம் தந்தவர். அதுபற்றி தனது அபிப்பிராயத்தை

•Written by - சமுதாராஜ் -•

•••Wednesday••, 04 •October• 2017 16:49• - •Last Updated•

•••Wednesday•••, 04 •••October••• 2017 17:02•••

இன்னதும் இப்படி என்றாவதும் சொல்லலாமா?

அப்பா எத்தனையோ சம்பந்தங்களைப் பசேப் பசே எதுவுமே நிறைவறோமல் போனதால் மனமுடறைந்துபோனவர். 'நான் ஒரு துரதிஷ்டக் காரன். நான் பசேக்கொண்டு வந்து இந்தப் பிள்ளையைள்கு ஒரு நன்மையான காரியமும் ஒப்பறேவில்லை. இனிமேல் இந்த விஷயத்தில் நான் தலையிடப் போறதில்லை!' என முன்னொருமூறை சொல்லியிருக்கிறார். அதுதான் காரணமாக இருக்கலாம். அப்படியானால் அப்பாவுடன் தானாகவே இவ்விடயத்தை பசேவதும் கட்டாதுதானே என்றும் அவள் மனம் பதேலித்தது.

இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு இருந்தால் யார் தான் இதனை பச்சி முடிவெடுப்பது? அப்பா இயலாத தன்மையினால் முன்னர் அப்பதிக கிறியிருக்கலாம். பிள்ளையின் கல்யாணமன்றால் அப்பாவாடன பச்சாமல் வறோ யாருடன் பச்சுவது? மூதலில் அவரது சமமதத தையும் பற்றுக்கொள்ளவண்டும. அப்பாவின் மனப்பர் வமான ஆசீர் வாதம் கிடகை காமல் அவள் எதையும் செய்யமாட்டாள். சரி! அப்பாவாடன பச்சலாம் என்றால் யாரைத் துதுக்கு அனுப்புவது? தங்கைகளிடம் இதனைச் சொல்லவே கச்சமாக இருக்கிறது. 'இந்தப் பினையும் பால் குடிக் குமா..!' என அம்பிகாசீண்டுவாள். வறோ வழியில் லையென்று தானாகவே போய் அப்பாவின் கால்களில் விழுந்து விடுவோமா? 'எனக்கு இது வண்டும ... இது விரும்பம் .. அது விரும்பம் ...' எனச் சிறு பராயத்திற்குட அப்பாவிடம் கட்டத்தில் லை! என்னால் முடியாதப்பா..! அவரே வந்து அப்பாவாடன கததை துக்கொள்ளட்டும்! மாமனும் மருமகனும் பட்டபாடும்! எனத் தன்னனைச் சமாதானப்படுத்துவதுபோல மனதுக்குள்ளாகச் சொன்னபோது அவளுக்கு ஒருவித இன்பக் குமுறல் ஏற்பட்டது.

0

அலுவலகம் முபிந் ததும் சில நாட்களில் மார்க்கெட்டுக்குப் போய் தவேயான பொருட்களை வணேபி வரூம் பொழுது இரவாகிவிடும். அசதியுடன் மாபிப் பபிகளில் ஏறி பல்லை ஓலித் தபோது கதவதைத் திறந் தது வழக்கத் துக்கு மாறாக ஓர் பாதும்பகம்! கண் இமதைத் து மபிய கணப் பொழுதில் முன்னே புன் சிரிப்புடன் தோன்றுவது பாதும்பகமல்ல... சதானந் தன் என்பது அவளாக்குப் பூரிந் தது.

மின் ஒளியில் சதானந்தனின் 'சவே' செய்யப்பட்ட முகம் பளிச்சென ஜொலித்தது. 'ஹலோ!" தடமாற்றத்துடன் ஒரு புன்னகையை வலிந்து உதிர்ந்துவிட்டு விடுக்கென அறையுள் நுழைந்தாள்.

நாடி நரம் புகளில் துடிப்பு உடலெங்கும் மின்சாரம் போல் பரவியது. கதிரையில் அமர்ந்தாள். மச்சுடென்க்கும் வீச்சு நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டே வளையாடும் போலிருந்தது. நன்றாகக் கதிரையிற் சாய்ந்து கண்களையெல்லாம் மூடி நிதானமாகக் காற்றை உள்ளிழுத்து இலகுவாய் நிறைவேற்றியது. உடல் நடுங்குவதுபோலவும் ஒருணர்வு தட்டியது. கையிரண்டையும் சேர்த்து இறுகப் பொத்தினாள். 'ரிலாக்ஸ்... ரிலாக்ஸ்!' என மனதுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

என்ன இது? கபிதத் தகைக் கண்ட நாள் முதல் ‘சதா’ எப்போது வருவார் என்றதானே அவள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அல்லும் பகலும் அலுவலகத்திலும் வீட்டிலும் படுக்கையிலும் அவரது நின்வைகளில் தானே ஊறிப்போயிருந்தாள். அவர் வந்ததும் எப்பி எப்படியெல்லாம் பசேவணேட்டும் என்ன பசேவணேட்டும் என்ன மாதிரி ‘டர்ஸஸ்’

•••Wednesday••, 04 ••October•• 2017 17:02••

சம பாசித தாள் . கதகைகள் வளர ந து விடயத துக கு வந தார சதானந தன் .

"நான் அப்பாவோடே எல்லாம் கதையைச் சீட்டன். அவருக்கு விருப்பம் தான். ஆனால் உங்களோடே கதையைச் சும்மாவெடுக்கட்டாம்."

அவள் பதிலளிக் கவில்லை. இதில் இனி முடிவடெுக்க என்ன இருக்கிறது என மனதுக்குள் நினைத்தாள்.

'பழைய சம்பவங்களை நின்கை கிறீங்கள் போல இருக்கு..! அதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டுப் புத்தி. அதை பரிசுபடுத்தமாட்டீங்கள் எண்டு நின்கை கிறீன்!' எனச் சதானந்தன் சொன்னதும் அவள் அசந்து போனாள். உண்மையில் அச்சம்பவம் நின்னையில் வந்துதான் 'இனி முடிவடையுக்க என்ன இருக்கிறது' என எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

"நோ... நோ...!" எனச் சிரித்துத் தனது நசேத்து உணர்த்தினாள்.

"உங்களுக்குத் தான் என்னைப் பிடியாதே..? அதுதான் கதகைக்க யோசனையாயிருக்கு..!"

இது என்ன சீ ண் டுதல்? புதுமணப் பெண்ணின் நாணம் திரும்ப வந்த தலையைக் குனித்தது. சதானந்தனும் மௌனமாக இருப்பதை உணர்ந்து மீ ண் டும் நிமிர்ந்தாள். 'சொல்லுங்கடோ..!'

“நான் அனுப்பின கடிதம் பாத் தனீ ங் கள தானே?” அவனது கண்கள் அபிநயித்தன.

"இனியும் காலத்தகை கடத்தாமல் ஒரு கலியாணம் சயெ்துநானும் குடும்பம் பிள்ளை குட்டி எண்டு வாழவணேம் ... உங்கட குடும்பக் கஷ்டமும் எனக்குத் தெரியும்."

அந்த முகத்தை நன்றி பரூகப் பார்த்துக்கொண்டயிருந்தாள்.

"உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால்... நான் அம்பிகாவைக் கட்டலாமென்று நின்கை்கிறேன்."

மின்துடை ஏற்பட்டு விளக்குகள் அணைந்தன. ஓரேகும் மிருட்டு. ஒருவர் மூகத்தன ஒருவர் பார்க்க முடியவில்லை. ஒருவரையும் தெரியவில்லை. ஓரே ஒரு கணம் தான். மீண்டும் மின்சாரம் வந்து வளையச் சமனே பட்டது.

சடூதியாக இருளபைப் பார்த்து அந்தக் கணத்திலேயே வளிச்சத்தபைப் பார்த்தால் அது இன்னும் பிரகாசமாக இருப்பதுபோலப் பிரமையாகவுமிருந்தது.

அதிர்ச்சியில் உறநைத் துபனோன முகத்தில் மலர்ச்சியகை கீ நிநாள்.

••Wednesday•, 04 •October•, 2017 16:49• - •Last Updated•
••Wednesday•, 04 •October•, 2017 17:02•